

L'anunci del futur tancament del Museu d'Arqueologia de Catalunya aixeca indignació i perplexitat a l'Institut d'Estudis Catalans

“És un disbarat!”

Calaveres prehistòriques menorquines el 2006 en una exposició a la seu barcelonina del Museu d'Arqueologia de Catalunya ■ MIQUEL ANGLARILL

Ignasi Aragay
BARCELONA

L'anunci, per part de la conselleria de Cultura, del futur tancament del Museu d'Arqueologia de Catalunya, un dels tres museus nacionals que té el país, per tal d'integrar-lo en un nou museu nacional de ciències socials provisionalment batejat com a Catalònia, ha deixat perplexa i indignada la comunitat científica arqueològica.

En mitjans universitaris i acadèmics hi va haver ahir moviments individuals de repulsa que tot indica que aviat es convertiran en posicionaments públics institucionals des d'organismes com l'Institut d'Es-

tudis Catalans (IEC), les facultats universitàries i les associacions professionals. El malestar era encara més evident al mateix Museu d'Arqueologia barceloní i, fins i tot, a l'interior de la

“Mentre a Madrid fan una aposta milionària per renovar el seu museu, aquí decidim tancar”

conselleria, on eren pocs els que coneixien en profunditat l'abast dels plans per al museu fundat el 1932 per Pere Bosch i Gimpera, un dels pares de l'arqueologia catalana.

Joan Sanmartí, catedràtic de la Universitat de Barcelona i membre de la Societat Històrico-Arqueològica de l'IEC, va qualificar ahir la proposta governamental de “disbarat” i va advertir del malestar existent a l'IEC. Segons Sanmartí, “és pur i simple esnobisme intel·lectual carregar-se la tradició arqueològica d'un país en lloc de regenerar-la”.

Sanmartí també va recordar que el projecte de la conselleria coincideix en el temps amb l'excel·lent po-

sada al dia del Museu d'Arqueologia d'Alacant o amb la milionària renovació del Museo Arqueológico Nacional de Madrid: “Mentre allí fan una aposta museística i científica de primer ordre, nosaltres desmantellem el nostre museu. Al final encara haurem d'agrair a l'Estat que no ens traspassi l'Arqueològic de Tarragona”, ironitzava.

Un altre membre de l'IEC, Josep Guitart, va declarar ahir que, “d'entrada, i sense conèixer tots els detalls del pla de museus proposat pel govern, la idea de tancar el Museu Nacional d'Arqueologia em sembla molt negativa: és un empobriment perquè, malgrat els problemes que ha patit

el museu els darrers anys, segueix tenint ple sentit per articular una xarxa de museus i jaciments al territori, per difondre el patrimoni entre el gran públic, per promoure la recerca i per donar un lloc i una veu pròpies a l'arqueologia catalana en l'àmbit internacional”.

Com a membre de l'IEC, Guitart adverteix que la màxima institució acadèmica del país no pot deixar morir una institució de la qual va ser impulsora. Perquè, en efecte, el museu va néixer de la unió de l'Arqueològic de Barcelona i del Servei d'Excavacions de l'IEC fundat el 1914. “No es pot malbaratar un segle de feina”. ■

Crítica*
teatre

Francesc Massip

Un amor recargolat

Nova peça trepidant de l'autor d'*El visitant* i *El llibertí*. Potser no tan atractiva, però d'un nivell expressiu que hauria d'esperonar el bassiol local. Diàlegs esponjosos i àgils, marqueteria escènica impecable, cops de teatre mesurats i progressius, enginyosa intriga, idees consistentes, imaginació vívida i pensament de gruix. Són ingredients característics d'Eric-Emmanuel Schmitt, un autor que no ha deixat d'enxampar-nos en la tensa teranyina del seu bon teatre. Un periodista irromp en l'aïllament d'un escriptor de renom amb ganes d'arrencar-li alguna veritat sobre l'última novel·la, amb una estructura epistolar massa amarada de carnalitat per ser pura ficció. L'ogre i premi Nobel rep l'intrús a trets, un inici que marca la tibantor amb què es desenvoluparà tota la conversa: l'un entestat a fer emergir la realitat de les coses, l'altre a mantenir-la oculta, perquè “el bonic del misteri és el se-

Schmitt ens enxampa en la teranyina del seu bon teatre

curet que conté, no pas la veritat que amaga”. Parlar d'amor és teixir mentides. El misantrop s'atrinxera en el menyspreu del món, però el periodista va obrint esclertes en el seu mur impenetrable. Primer és el nom de la protagonista, que resulta real, després reconeix la relació que hi va mantenir, bé que l'embolcalla amb falses pistes. Finalment, davant de les sorprenents revelacions del periodista, autèntics cops d'efecte que fan avançar el relat per camins insospitables, l'escriptor es troba despulat, a mercè de les pors que l'han abocat a la solitud. La interpretació, tot i que vigorosa, de Nacho Fresneda i Ricard Borràs no acaba de volar, enganxada a les estores de l'escena. L'escenografia es completa amb dos triangles que recorden els inflables de Ponsatí i que defineixen plàsticament el recargolat triangle amorós que dibuixa l'autor.

* **'Variacions enigmàtiques',** D'ERIC-EMMANUEL SCHMITT. VILLARROEL, 18 DE GENER.

La història

Un museu salvat durant la dictadura

El que ara, després de 30 anys de democràcia i sota el mandat d'un govern amb una conselleria en mans de l'esquerra inde-

pendentista, podria acabar diluint-se en un nou museu generalista de ciències socials, va superar perills de disgregació molt més grans en plena dictadura. Durant el franquisme, les col·leccions del museu barceloní no van marxar a Madrid gràcies a l'actuació del seu di-

rector, Martín Almagro, paradoxalment un falangista que va entrar a la capital catalana amb l'exèrcit insurgent, però que, tanmateix, es va acabar convertint en el màxim avalador del museu i de l'arqueologia catalana. Els grans arqueòlegs catalans de la segona

meitat del segle XX -Miquel Tarradell, Pere de Palol, Maluquer de Motes, Eduard Ripoll, Antònia Ribas...- es van formar tots a l'Arqueològic, que durant anys ha estat una peça clau en la recerca arqueològica, tot i l'abandonament que ha patit en democràcia.

De totes maneres, des de la modèstia econòmica, els últims temps ha estat objecte d'actuacions de remodelació a l'espera d'una sempre ajornada aposta pública que ara queda penjant d'un fil. A dins del museu, ahir els ànims eren de decepció i incredulitat.